

Korslag skal Fiskeriet i Landets øvrige Fjorde være forbeholdt de tilgrændsende Kommuner's Beboere, medens Fiskeriet i Limfjorden ved § 18 forbeholdes Beboerne af de samme tilgrændsende Distrikter indenfor en Afstand af 2 Mil fra Fjordkystene, hvilken Forskiel forklares ved, at der jevnlig i Limfjorden drives Fiskeri af fjernere Boende, og at denne Fjord paa Grund af sin Fiskerigdom og sin betydelige Størrelse vel kunde taale, at Fiskeriet i samme indrømmes en noget videre Kreds af Beboere. I Bemærkningerne til sit Lovforslag Side 49—52 og Side 73—75 har Kommissionen med megen Uførlighed begrundet disse fra den bestaaende Lovgivning ganske afvigende Forslag. Forsaavidt det imidlertid af Kommissionens Bemærkninger synes at fremgaa, at den endog hovedsagelig er bleven ledet til de nævnte Forslag af Ønsket om at staffe den fattige Befolkning omkring Fjordene, hvis Livsophold mere eller mindre knytter sig til Fjordfiskeriet, et sikkert Erhverv, da maa hertil bemærkes, at der formentlig allerede i Kraft af de overfor andre Næringsbrug i vor Lovgivning hændede Principer ikke vil kunne være Spørgsmaal om af dette Hensyn at gøre Fiskeriet i Fjordene til et Monopol for de Omboende. Det anføres nu vel tillige, at naar Fjordfiskeriet saaledes forbeholdes Befolkningen omkring Fjordene, vil denne lade sig det være magtpaaliggende at bevare Fiskebestanden dersteds for sig og Efterkommere, medens der, naar Andre tillige kunne fiske i Fjordene, vil opstaa en for Fiskeriet ødelæggende Kæppestrid mellem de omboende og de udefra kommende Fiskere om, hvem der hurtigst og grundigt kan bemægtige sig Fiskebestanden dersteds, hvilket Kommissionen finder bekræftet ved de Oplysninger, der gives om Fiskeriets Tilstand i Roskilde, Randers, Mariager og mange andre Fjorde; men Ministeriet tror ikke, at der kan lægges nogen særdeles Vægt paa denne Betragtning, der forudsætter et fornødt og forudsæende, af Hensyn til sieblikkelig Binding upaavirket Maadehold fra den stedlige Fiskerbefolkning's Steder, som neppe kan paaregnes. Selv om imidlertid en saadan Monopolisering af Fjordfiskeriet maatte erkjendes for at være et hensigtsmæssigt Middel til dettes Bevaring og Udvikling, maatte det dog formentlig, for at man skulde kunne gaa ind paa en saa gennemgribende Indskrænkning af den i Aarhundreder i vor Lovgivning hændede Frihed for alle Landets Undersaatter til at drive Fiskeriet i vore salte Bænde, være godtgjort, at Fjordfiskeriet kun ad den Vej vil kunne opnaa den Bestielse, hvortil det efter Alt, hvad der foreligger, maa antages at trænge, men at den fornødne Fred ikke skulde kunne tilveiebringes gennem de i Lovforslaget iøvrigt indeholdte, hertil sigtende Bestemmelser, er der efter Ministeriets Anskuelse ingen Grund til at befrygte. Navnlige synes den flette Tilstand, hvori Fiskeriet befinder sig i mange af Landets Fjorde, om den end væsentlig maatte skyldes udenfor boende Fiskeres Besøg i Fjordene

dog ikke med Joie at kunne paaberaabes i saa Henseende, da det er vitterligt, at disse Fiskere i alt Fald hovedsagelig have drevet Fiskeriet med Drivevaad eller Aalevaad, altsaa med Redfæder, hvis Brug ifølge Kommissionens af Ministeriet tiltraadte Forslag herefter skal være ganske forbudt paa Fjordene. I Henhold til det Anførte har Ministeriet ikke kunnet tiltræde Kommissionens Forslag i dens § 45 og det sig dertil sluttende Forslag i Kapitlet om Limfjordsfiskeriet.

Til § 20 (Kommissionsforslagets § 27). Da de i §§ 18 og 19, som spare til Kommissionens §§ 25 og 26, indeholdte Regler for Besættelsen af et Bundgarnsfaade skulde finde Anvendelse saavel udenfor som i de matriculerede Bænde, synes der ikke at være tilstrækkelig Anledning til overensstemmende med Kommissionens Forslag i dens § 27, 2det Stykke at paalægge Regjeringen i det Hele at fastsætte de nærmere Regler for Sildebundgarnsfiskeriet udenfor de matriculerede Bænde. Det maa være tilstrækkeligt, ligesom for de matriculerede Bænde, at bestemme, at Regjeringen kan tilstede Afvigelser fra §§ 18 og 19, hvor Omstændighederne tale derved.

Til §§ 26 og 27. Medens Aalevaad først i de senere Aar ere komne i Brug paa Landets øvrige Fjorde og tilmed hovedsagelig i disse ere benyttede af udenfor boende Fiskere, har der derimod i Limfjorden i umindelige Tider af den omboende Befolkning været drevet et meget betydeligt Fiskeri med Aalevaad. Saavel af denne Grund som ogsaa fordi Fiskebestanden selvfølgelig er langt mindre udsat for Ødelæggelse i et stort Fiskevand som Limfjorden end i vore andre Fjorde, vil det formentlig findes naturligt, at hverken Kommissionen eller Ministeriet har troet — saaledes som for de øvrige Fjordes Bedkommende — at burde gaa saa vidt at foreslaa Brugen af Aalevaad aldeles forbudt i Limfjorden. Paa den anden Side har Kommissionen ikke kunnet ansee det for forsvarligt at lade det forblive ved den i Limfjorden bestaaende Retstilstand med Hensyn til Benyttelsen af disse Bænde, navnlig forsaavidt det ved Loven af 22de Marts 1867 er tilladt at benytte Botvaad saaledes, at Vaadnet drages til Vaaden, der ligger for Anker, og at drive Fiskeri med Puls- og Botvaad overalt i Limfjorden. I forstævnte Henseende har Kommissionen enstemmig udtalt sig med en saadan Styrke, at Ministeriet maattet de Betænkkeligheder, man overhovedet har havt ved at gaa ind paa væsentlige Forandringer i en saa ny Lov som Loven af 22de Marts 1867, der tilmed er bygget paa Indstillinger fra en særlig med Hensyn til Limfjordsfiskeriet nedsat Kommission, ikke har været i Tvivl om, at man paa dette Punkt maatte gjøre et Tilbagestrid, hvorfor § 26 i Overensstemmelse med Kommissionens § 33 ikkun tillader Brugen af Botvaad saaledes, at Vaaden drages til Vaadnet. Derimod har det forekommet Ministeriet mere tvivlsomt, om der var